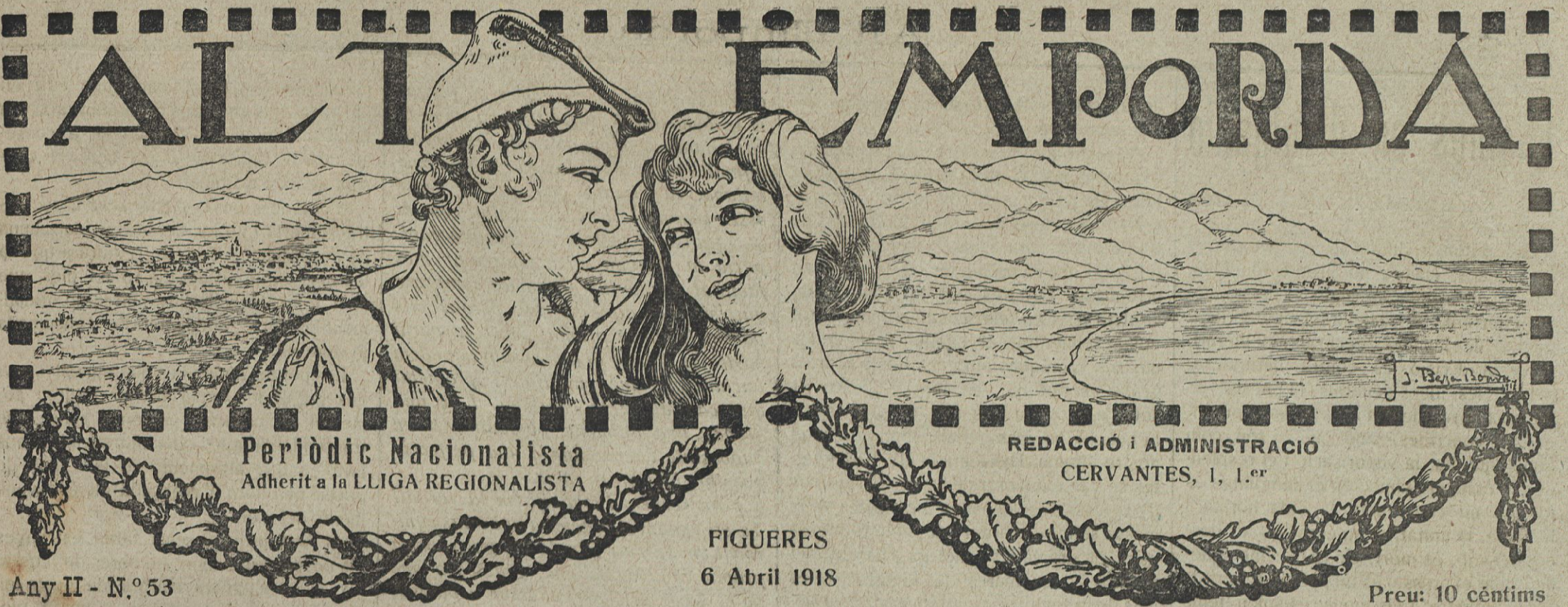


AL TÈMPORDA



Periòdic Nacionalista
Adherit a la LLIGA REGIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CERVANTES, 1, 1.ª

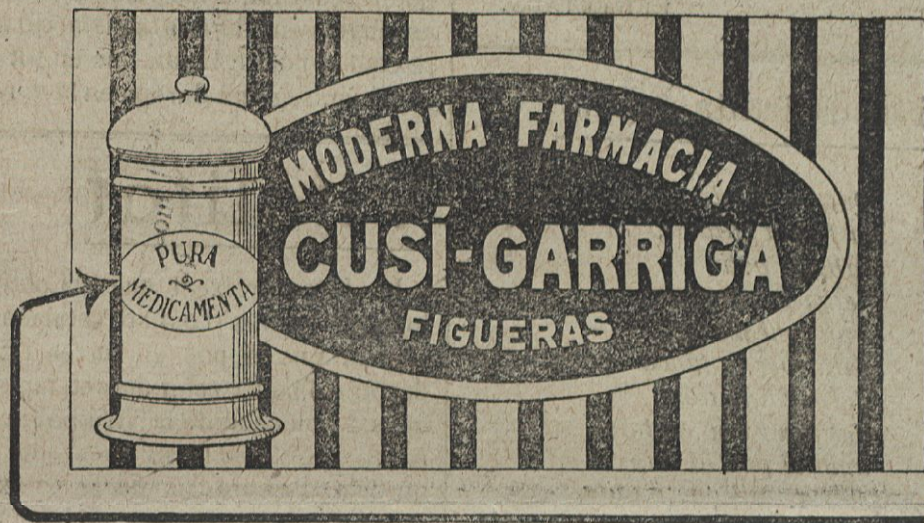
FIGUERES
6 Abril 1918

Any II - N.º 53

Preu: 10 cèntims

AMBARINA

TOPIC PER A CURAR ELS PANALLONS



DIVAGACIONS TRASCENDENTALS

Cada any, a l'acostar-se la primavera, talment com si fossin una nova constant florida, apareixen amb tota regularitat i mètode una sèrie d'articles damunt *Empordà Federal*, dins la secció de Tribuna Lliure, però ocupant el lloc més vistent del periòdic, on s'hi fa una comparança entre l'actuació de la Lliga Regionalista i la dels vells partits republicans ineficaços, per a arribar fatalment a la mateixa conseqüència, i d'aquí no passa, que ja des de bon principi és punt de sortida de les divagacions.

La primera vegada que aquells escrits apareixeren en el referit periòdic, donaren peu a què es creés al seu entorn una llei d'interès, i amb aquest mateix interès fou seguit el seu desenrotll, perquè en ells hi traspuava la sinceritat política, la relum catalana d'un dels redactors d'aquell setmanari figuerenc que de fet es troba al marge de tots els grups d'esquerra i no resta lligat dintre la disciplina de cap partit. Però amb la repetició mental dels mateixos conceptes, i tenint ja per segura a l'avançada la ineficàcia de la conseqüència final,—sense que per aquella ineficàcia volguem valorar el pensament del redactor,— aquells articles han ja perdut l'interès

d'abans, com no sia que conservin encara la curiositat de la seva aparició periòdicament normalitzada.

A nosaltres sols ens pertoca alabar d'aquells treballs la idealitat nacionalista que voldrien empeltar en les amorfes masses republicanes que integren les diverses divisions d'aquest sentir a Catalunya organitzades, no volguent dir amb això que ho considerem fàcil ni àdhuc realitzable. La descatalanització del republicanisme en la nostra terra, la història d'exotisme que li cau al damunt és d'un pes tan fatal que solament podria esborrar-se-li amb l'oblit de totes les idolatries personalistes que avui mig oculten els ideals en els quals hauria de cabre-hi normalment el matíç nacionalista.

L'error que l'articulista d'*Empordà Federal* reconeix en els seus correligionaris de mantenir per damunt de tot un odi excessiu a la Lliga Regionalista, és conseqüència de la desorientació catalana dels partits republicans, i del qual no se'n troben lliures ni els seus mateixos companys de redacció, com ho comproven unes notes publicades en el darrer número d'aquell setmanari, signades *Pius*. No és que volguem donar una importància que no té a

l'articulista secundari autor d'aquelles notes, ja que amb la seva sola lectura hem pogut mesurar la miopia que en qüestions polítiques pateix, que el porta a fer afirmacions tan monstruosament ridícoles i inaudites com aquelles amb les quals clou el seu escrit sense cap valor de responsabilitat; tan sols volem emprar com a argument a nostre favor el fet de que aquelles notes trobessin acollida en *Empordà Federal*, en el mateix número en el qual per editorial pública un d'aquells articles de Tribuna Lliure d'un dels seus principals redactors, on s'hi fan afirmacions contràries a la inconvenient ortodòxia republicana d'avui en dia, i que amb tanta fervor *Pius* segueix.

Demés, considerem que l'ús d'arguments com els empleats en aquelles notes, poden dur l'articulista a enganxar-s'hi els dits. O, sinó, la prova: Es que potser ignora que en les darreres eleccions de Diputats a Corts els federals empordanesos aprofitaren al seu favor una bona picossada de vots oferts pels regionalistes? I si així és, el doble de la immoralitat que vol tirar-nos en cara a nosaltres pesarà al damunt del seu partit: per haver acceptat vots que no li perteneixien, i altrament per haver-los admès d'un partit al qual, al seu dir, li ignoren tota valor de dignitat.

Es per tot això que des d'un bon principi hem assegurat que la reaparició damunt d'*Empordà Federal* d'aquells articles discutint la falsa actuació republicana té ja un aspecte d'ineficàcia, i solament serviran d'esplai a aquell qui els escriu sense esperar de veure admesa la seva opinió, i seran causa de comentari pel segon grup de republicans figuerencs *qui es troben a l'altra banda de la barricada*.

Don Miquel Poch i Batlle

El passat dimarts fou conduït a la seva darrera estada, portant un llarg seguici d'amics i deixebles, el cadàver de Don Miquel Poch i Batlle, professor de l'Institut d'Ensenyança d'aquesta ciutat.

No tenim lleure avui de parlar amb l'estensió que es mereixia d'aquell home abnegat que havia vist escolar-se la seva vida en l'ensenyança de diverses genera-

cions, que tantes intel·ligències havia il·luminat amb la seva pràctica pedagògica constant, i que amb tant viva estima i respecte era considerat per tothom. Més endavant, si a Deu plau, procurarem fer un esboç exacte de la seva personalitat, com un homenatge merescut a qui amb tanta raó se l'anomenava EL MESTRE DE TOTS.

Malgrat els seus 74 anys d'edat, el senyor Poch no havia vist envellir el seu esperit que el conservava encara en joventut, apte per a sentir-hi les emocions de totes les novetats que l'interessaven, i àdhuc hàbil per a dur en tota discussió el juí exacte i serè de les darreres valors sortides a la llum. Era un esperit obert a totes les coses noves, capaç d'admirar tots els esforços sanament orientats, dels quals en feia la definició amb el mot precís i justíssim. I tot això sense deixar enrera aquell sentit de tradició flairosa que s'escapava de les seves paraules i de les seves dites, sinó més bé enllaçant-lo amb un concepte nou, que s'harmonitzava en la seva mateixa opinió. Per això el senyor Poch no es trobava gens balder entremig les noves generacions, puix que li era agradós altrament interessar-se dels avenços del món en tots els aspectes, no tantant-se mai, però, entre els cercles d'una definició massa estreta.

El seu sentit fonament català, el seu pensament d'arrel catalana, l'havia dut sempre a l'admiració catalanista. I en aquest darrers temps en què per ell eren notades i admirades les màximes florides de la voluntat i la personalitat catalana, s'havia vist incorporat de ple dintre el nostre renaixement patriòtic, sentint el gaudi de les floracions novelles que en el camp de Catalunya s'hi notaven, i l'orgull de la gran estensió d'ideals que prenía la nostra llengua gloriosa.

En un estudi complet de la personalitat de Don Miquel,—com així l'anomenàvem amb aquell nostre familiar respecte,—no hi cabrien gaires caires de la seva personalitat. Ell era un home de caràcter i activitats precises i retallades en els quals hi culminaven la seva bondat i la seva intel·ligència, ofertes a una vida noble i austera dedicada tota ella a l'ensenyança.

Gran nombre de deixebles de mantes generacions duen i duran amb ells el record del mestre que els orientava en la seva joventut i que després d'haver sortit dels estudis encara els conservava el mateix efecte i el mateix interès. I en aquesta bona memòria consistirà l'obra que haurà deixada de la seva vida.

Que reposi en la glòria de Deu l'home de tots admirat i respectat, recte, modest i just, com un exemple clàssic. Les seves virtuts i la seva llarga actuació de pedagog deixen en mants llocs el dolç record de la seva memòria, i en els nostres llavis hi posa avui un regust de comiat dolorós el trespàs de l'amic en el qual hi trobàvem l'amor de la seva paraula i l'ensenyança del seu exemple.

Pàgines en divulgació

EL CATALANISME EN EL LLENGUATGE

A Catalunya, durant segles, per causes històriques, encara no prou enfondides, mentre el català ha sigut el llenguatge viu i corrent, el castellà ha sigut el llenguatge de les idees generals i el literari. Aquesta divisió és contra naturalesa, perquè les idees generals, la poesia, no són pas cosa diferent de les idees pràctiques i concretes, sinó que en són, com aquell qui diu, la vaporisació i el resplendor: l'èsser-ho també en el llenguatge és lo que en constitueix la vida normal i fecunda, la unitat; el no ésser-ho és descomposició, és mort. Un poble amb aquella doble expressió és un poble esguerrat, és un monstre; i els monstres solen tenir la vida curta i miserable, i en tot cas no fructifiquen, són estèrils: així ha estat, durant segles, el poble català en quant a literatura.

Aquest estat anormal de la nostra expressió parlada havia d'acabar, perquè tot desequilibri tira sempre a l'equilibri, i aquí l'equilibri havia de consistir en la unitat del sentiment, del pensament i del llenguatge. Aquesta unitat només podia resultar, o de la mort de la llengua catalana i consegüent integració completa i exclusiva de les nostres idees en la castellana, o bé del renaixement i dignificació del parlar català fins a fer-lo també l'únic llenguatge afectiu i ideal nostre.

Si la llengua catalana hagués estat de mort, no hauria pas resistit quatre segles d'unitat oficial i cultura literària castellana; si hagués resistit els tres primers, lo que és l'últim, casi tot ell de sistema parlamentari i de periodisme, l'hauria deixada ben morta i soterrada. En aquest segle, la personalitat de Catalunya ha passat pels perills més grossos de tota la seva història: la lluita de tot Espanya contra una invasió estrangera, gran causa unificadora; la lluita per les idees polítiques que la revolució francesa va donar com ideals humans superiors i contraris a tota diferenciació nacional, gran causa unificadora; el sistema parlamentari centralitzat a Madrid amb tota l'atracció d'un centre polític i, sobre tot, administratiu, amb tot el prestigi de l'admiració als seus grans oradors, amb totes les seves ramificacions i naturals imitacions en els cercles polítics i intel·lectuals, i en el periòdic de les províncies, gran causa unificadora; l'esclat de la civilització industrial moderna fent fàcil i ràpid el viatge a aquell centre i encara més ràpides les comunicacions de les idees i dels fets, i creant les noves qüestions socials i lluites de classes, altra gran causa unificadora.

Doncs, bé: justament del mig d'aquesta forta corrent d'unificació, que ha estat europea i que en altres Estats ha originat o ha perfeccionat les grans unitats nacionals que avui existeixen, del mig d'ella s'ha desviat a Espanya el renaixement de la nostra llengua en la seva cultura integral, i després el renaixement de tota la personalitat nostra, de la personalitat catalana, de la que avui tenim ja consciència prou forta i poderosa per afirmar-la com un fet que es veu i que es toca en tots els ordres de la vida. Aquesta desviació contra-corrent és un d'aquells fets històrics que en el seu mateix contra-sentit aparent, superficial, duen la senyal de la força misteriosa que, produint o produïda per la harmonia de les llibertats individuals, fa la llei a la història.

Doncs, si la nostra personalitat, la nostra llengua no s'ha esborrat, sinó que s'ha renovat en mig de tants grans perills, és que no era de mort; i, per lo tant, no podem pensar en cercar la normalitat, l'equilibri del nostre esperit i el nostre llenguatge en l'oblit del català i en la castellanització dels nostres sentiments i les nostres idees, sinó en el segon terme de la disjuntiva, en la integració de tota la

nostra cultura literària dintre de la llengua catalana dignificada.

Aquesta dignificació ja està començada i va avançant. Com és natural, els poetes foren els primers en revelar-la de la manera un xic desordenada i tumultuosa que s'adiu a llur naturalesa principalment intuitiva, i que és pròpia també de tota gran arrencada. Després, els qui estudien en la història i en els seus monuments, tot volent rehabilitar el català arcaic de les nostres cròniques antigues i dels nostres grans escriptors, van fer-nos descobrir sota l'estil circumstancial de cada temps lo que hi ha més genuí i perenne en el nostre idioma. Desseguida els folk-loristes se van enamorar de les grans riqueses d'expressió escampades i confoses en la massa sempre vibrant del poble. I últimament els gramàtics i filòlegs s'han atrevit a pouar en les mares del llenguatge les lleis de la seva formació, fonètica i estructura. Avui la obra va alçarse proporcionada i completa en tota la seva extensió, i la nostra llengua comença a ésser expressió apta per tots els ordres del sentiment i de la idea; actualment s'hi escriuen ja les abstraccions de la filosofia i la relació dels fets diaris considerats de viu en viu i arran de terra pel periodisme.

Però no calen pas reflexions ni generalitzacions per justificar els grans moviments com el nostre catalanisme. Aquests grans moviments se justifiquen tots sols; la seva mateixa existència els justifica, la virtut que tenen, l'impuls sagrat de la naturalesa. Encara que se'ns demostrés que en el món tot tira a la unitat exterior, que les nacionalitats van esborrant-se sota un cosmopolitisme amorfe, que totes les llengües volen confondre's en un gran volapük i que tot això és la veritable llei del progrés, nosaltres, mentre vegéssim créixer entorn nostre les manifestacions de la personalitat catalana, mentre trobéssim la nostra llengua ben viva en la boca del poble i ben rica en les creacions dels poetes, mentre ens sentíssim diferenciats dels pobles que tenim al voltant, i la nostra diferenciació més activa i fecunda cada dia, tot assentint a la demostració de que el catalanisme no te raó d'ésser, fariem com Galileu, batriem el peu en terra i diríem: «E pur si muove!»

† JOAN MARAGALL.

LLUM I TENEBRES

«CEBA»

En «Jhuanitu» i en Ricard enraonen:

Jhuanitu.—.....«siquiera»..... «sin embargo».....

Ricard.—Home, no hi ha dret a parlar tan malament.

—Tu també has agafat la «ceba» del català?

—Escolta; què et sembla que vol dir això de «ceba»?

—Una filia exagerada, un «pruritu» quimèric.

—Doncs jo també penso que «ceba» vol dir això que tu en dius una mena de aspiració ridícula, absurda. Però qui és víctima d'una «ceba» ets tu parlant el català tan malament. Em sembla que és menys ridícol parlar bé.

—El català només l'usem entre nosaltres; per estar per casa, com si diguéssim. Som espanyols, i la llengua espanyola és la castellana.

—Saps que l'embranques un xic amunt? M'agradaria veure com te'n sortiries net, tu d'aquella afirmació, si fos veritat. Em sembla que per a tu mateix val més que no ho sia de veritat; altrament potser tu te quedaries sense llengua. Perquè, quina és ta llengua?

—Home, com a espanyols la nostra llengua és la castellana.

—Per aquest camí resultarà que tu, no

éssent castellà, no ets espanyol; perquè jo te demostraré que ta llengua no és la castellana; i si només són espanyols aquelles persones de llengua pròpia castellana, tu t'hauràs de quedar sense ésser espanyol. I si no escolta: com és que qualsevol castellà, el més ignorant, parla la llengua castellana amb més facilitat que no tu? Jo només comprenc que, sia per aquesta raó: perquè ells parlen la parla pròpia; doncs la parla nostra ha d'ésser la que nosaltres podem parlar amb més facilitat i propietat que cap altra: la catalana. I és una «ceba», una quimera, obstinar-se a un impossible i renunciar a una perfecció possible i natural i fàcil.

Fora «cebes» i rehabilitem la veritat! Tu ets espanyol gràcies a que l'has equivocat en afirmar que la llengua nostra pròpia és la castellana; gràcies a que no és necessari, per a ésser espanyol, tenir per llengua pròpia la castellana; gràcies a que nosaltres formem part de l'Estat espanyol éssent la nostra parla la catalana. Espanyol indica un estat polític, no un estat nacional natural. L'Espanya pot desaparèixer sense que desapareguin les nacions que avui la integren, val a dir, Bascònia, Catalunya, Castella, etc.

LLIBERTADA.

Idili de la fruita galana

Quan el Maig encén
la fruita galana,
rabada petit

deixa la samarra,
i tot fent un bot,
salta per la tanca
del jardí flairos,
del jardí que esclata
amb el pou al mig
com un ull que guaita.

Salta tot rient
per la paret blanca:
quan és dalt de tot
una merla canta:

—Rabada petit,
baixa de la tanca!—
Rabada té por,
rabada s'agafa,
veu el pou a baix
com un ull que guaita.

—Ail! amor, amor,
la paret és alta!—
La merla reprèn:

—Baixa de la tanca!—
Ves-te'n al jardí—
m'ha dit l'estimada

—al jardí flairos
de la paret blanca,
veuràs uns fruiters
que fan arrecades,
cireres de foc,
cireres de grana...—
I la merla riu!

i la merla canta!
—Rabada petit,
sorolla els bons arbres,
omple-te'n les mans

de fruita galana,
i no tinguis por
del jardí que esclata
amb el pou al mig
com un ull que guaita...

Si l'amor ho vol,
és l'amor qui mana!—

JOAN M.^a GUASCH.

(Del llibre «Pirenenques»)

Una hora avençats

Per iniciativa del Comissari de Abastiments, senyor Ventosa i Calvell, el Govern ha acordat avençar oficialment l'hora a tota Espanya des del vinent dia 15 d'aquest mes, fins al 6 d'Octubre en què tornarem a l'hora normal.

No és aquesta mesura cap cosa nova,

ja que s'ha vingut aplicant amb èxit en els països en guerra aconseguint així un notable estalvi de carbó com a conseqüència de reduir-se d'una hora el consum de llum artificial.

L'operació serà d'una senzillesa extraordinària i no ha de portar cap mena de pertorbació. Tot se reduirà a que a les onze de la nit del dia 15 del mes que som tots els rellotges marcaran oficialment les dotze, quedant de fet consumada la reforma.

Les petites anomalies que aquest canvi ens pugui fer experimentar tindran solament un caràcter personal, sense que trascendeixin a les relacions socials, i ens farà gaudir, altrament, de la il·lusió de portar una hora d'avençada als esdeveniments del món.

Al bell principi se'ns faran estranyes als nostres ulls bon nombre de coses: així veurem encara clarors de posta en altes hores de la tarda; en el nostre viure casolà s'hi notaran al començament petits trasbalsos en els costums, mentre els trenutadors, els habitants de la lluna, gaudiran de la il·lusió de retrair una hora més tard encara.

La transcendència d'aquesta disposició és ben clara, ja que a ningú ha d'amagar-se el notable estalvi de combustible que representa, a més de que a tots els espanyols ens durà la satisfacció de veure com el nostre Estat, que en tot es retrassava, segueix Europa en la nova hora.

Vitalitat

La força creixent que va obtenint en tots els ordres l'opinió catalana imposant-se poc a poc en terres d'Espanya després d'haver estat durant tants i tants anys desplaçada de la vida política general en profit exclusivament de les oligarquies fins ara triomfants, és axiomatic reconèixer que es deu al desvetllament del sentiment nacionalista que com més intensament s'ha estès a casa nostra més ha irradiat enfora mostrant-se l'únic moviment vital d'entre els molts que l'actualitat política ha anat plantejant. I aquesta revelació que els fets van senyalant prova lo encertat del criteri dels qui de temps així ho mostraven.

Es indubtable que en aquesta preponderància del criteri català en la vida espanyola hi ha contribuït en gran manera el trasbals ocasionat per la gran guerra que plantejant a tota hora problemes de realitat ha fet necessari el seu estudi i solució prescindint de les velles fórmules en boga, servint d'alliconament per a resoldre el fet viu de les nacionalitats hispàniques que reclamen la seva llibertat.

Senyalaria el començament d'una nova època aquest reconeixement de les personalitats col·lectives, posant-nos a tò amb les corrents generals que dominen, i en situació, per quan acabi el conflicte present, d'igualar les demés nacions, trencant la continuació de l'història d'Espanya dels dos passats segles per a instaurar de bell nou l'imperialisme ibèric.

D'aquestes concepcions que el sentiment nacionalista imposa, a les migradeses acostumades dels partits històrics, hi ha un món de distància que vencerem si la voluntat de poble renaixent no ens manca.

Per l'autonomia

Formen ja una llarga llista els Ajuntaments de Catalunya que han pres acord de dirigir-se al President del Consell de Ministres en prec de que sigui presentat a les Corts un projecte reformant la Administració municipal, reconeguent una més ampla autonomia als municipis, i de que fos concedida l'autonomia de Catalunya i de les altres regions espanyoles que ho sol·licitin.

Molt ens plauria veure ben aviat continuats en aquella llista els noms del nostre Ajuntament i el dels demés pobles del nostre partit.

Rèmora

Després d'onze segles de catalanitat, encara en la nostra ciutat ha hagut de discutir-se, —posant en la discussió tota la seva ridícula inactualitat, —si els programes de les Fires i Festes de la Santa Creu havien d'ésser redactats en llengua catalana o bé en llengua forastera.

La discussió d'aquell punt dintre el Comitè Permanent de Festes va arribar fins al cas d'haver-se de passar a votació, triomfant, com era natural, el bon sentit de fer-los en català.

A aquells qui votaren contra la nostra llengua no posant en el seu acte més que la seva responsabilitat personal, cap cosa tenim a dir-los-hi. D'aquells qui altrament actuaren portant la representació d'una entitat, i en nom d'aquella entitat se manifestaren contraris al nostre idioma, volem dir-ne la seva representació solament, no pertocant-nos a nosaltres de jutjar-los. Foren els representants de *Libertad*, del *Nuevo Figueras*, del *Gremi de fondistes* i del *Casino Menestral*.

Sembla cosa fantàstica la tossuderia de certa gent persistenta en negar a la nostra llengua gloriosament estesa i dominant els mínims atributs d'honorament que li pertocuen, i d'arreu voldrien amagar-la com un *trasto* inútil d'aquells que en les nostres cases tenim tancats en les golfes per tal d'apartar-los de la vista de les persones entrants, o, pitjor, com si fos una mala cosa de la qual ens n'havéssim d'avergonyar semblant a una tara o defecte que la naturalesa hagués posat en nosaltres.

Valent-se de capcioses argumentacions i de falses definicions nacionals, sempre troben entrebancs a posar al camí de la nostra llengua. Però en el pecat també sempre hi troben la penitència.

fabricacions, farmàcies i de qualsevol altra llei, en els dies 8, 9, 10 i 11 del mes actual de 3 a 6 de la tarda del primer dia, i de 9 a 12 del matí i de 3 a 6 de la tarda en els següents.

En qual virtut, tots els obligats a complir aquest servei concorreran en els baixos del Teatre Principal d'aquesta ciutat, amb totes les balances, bàscules, romanes junt amb les sèries compostes de pesos i mesures que els correspongui tenir i deguin usar, havent d'advertir-los-hi que transcorreguts els citats dies sense haver comparegut a la comprovació hom incorrerà en la penyora que estableix el Reglament del ram, amb regla a lo disposat en l'art. 592 del Codi Penal.

La qual cosa és feta pública per a coneixement del veïnat.

Figueres, 3 d'Abril de 1918.—L'Alcalde acctal., *P. Bosch i Bosch*.

NOTICIARI

El dijous d'aquesta setmana morí en nostra ciutat el cultíssim advocat Don Narcís de Pablo.

Era el finat persona que per la seva bondat i gran cor i la seva claríssima intel·ligència que no l'abandonà un moment, comptava amb veritables amistats i relacions que es posaren ben de manifest el dia de la seva mort.

Al testimoniar a la seva vídua el nostre sincer condol preguem també a Deu per l'ànima del finat.

El primer dia d'aquesta setmana va ésser enterrat en la nostra ciutat el virtuós i zelós sacerdot, Rnd. Joan Castelló, qui morí després d'una malaltia força llarga.

Per la seva afabilitat de caràcter i la seva bondat de cor havia sabut despertar arreu grans simpaties, essent per tant ben sentida la seva mort.

Era un convençut catalanista; i era, demés, un virtuós capellà i un home bó. Que Deu el tingui en la seva santa Glòria.

Ha entrat ja en període de convalescència el Senador del Regne i President de la «Lliga Regionalista», Don Raimond d'Abadal, que es trobava força malalt a Madrid. A l'alegrar-nos-en, enviem la nostra felicitació a l'il·lustre malalt.

Ha sigut nomenat Director de l'Institut de Figueres Don Gabriel Alomar.

El darrer dilluns de Pasqua fou celebrada en moltes poblacions catalanes la *Festa de la Vellesa*, que va arrelant en tota la nostra Pàtria. Aquesta Festa, que s'adiu tant amb el caràcter català, revesteix arreu un gran esplendor, i els bons vellets són honorats i obsequiats per tota la població, establint-se premis per a les famílies que amb més gran amor i respecte curen dels vells de llurs cases, i celebrant-se festes populars, demés d'un banquet que acostuma a oferir-se als vells pobres.

En l'estatge del Centre Catalanista de Girona hi han sigut col·locats els retrats dels honorables patricis Don Joaquim Botet i Cisó i Don Francesc Montsalvatge i Fossas, celebrant-se l'acte del descobriment en el passat dia de Pasqua per la tarda, havent dit l'elogi dels mateixos el President del Centre, Don Albert de Quintana i Serra.

La Sucursal de Figueres de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, en el Març prop passat ha fet les següents operacions:

Imposicions	Ptes. 113.977'55
Returns	> 101.017'75

i 54 llibretes noves.

Per al vinent dia de Sant Jordi, patró de Catalunya, que se celebra el dia 23 del mes que som, la nostra «Joventut Nacionalista» està preparant la «Festa de les Roses» que vol revestir-la de gran esplendor.

Més endavant ja en donarem els detalls als nostres lectors.

Demés espera organitzar un cicle de conferències públiques, en les quals hi perorarien diversos representants de la joventut intel·lectual de la nostra terra.

El patriota

Ahir matí va morir a Barcelona En Narcís Verdaguer i Callís, qui fou arborat propagandista del catalanisme en els dies heroics de les nostres primeres insurgències, i que havia dedicat tota la seva vida i la seva activitat a la difusió d'aquells ideals.

En el seu llarg historial de catalanitat hi té contrets En Verdaguer i Callís mèrits essencials a favor de la nostra Pàtria, de la qual en sapigué ésser defensor hardit i abnegat en tots els llocs on el portaren les seves activitats professionals o la confiança dels electors.

Ell fou el fundador del setmanari *La Veü de Catalunya*, que més endavant havia de convertir-se en diari per a millor defensar els ideals catalanistes, començant amb ell una tongada de propaganda intensíssima. Havia sostingut grandioses campanyes, entre les quals de les més fortes són la feta contra els tractats de comerç l'any 1894, i l'altra apropòsit del Codi Civil de l'Alonso Martínez, donant per resultat l'aprovació de l'art. 15 en el sentit catalanesc que propugnava.

En un cos minat de llargs anys per la malaltia hi vivia l'esperit culte i patriota d'En Verdaguer i Callís, arborat en un foc d'entusiasme i d'amor a Catalunya. Fins quan ell mateix sentia que les forces començaven a mancar-li, una invocació al patriotisme el decidia a acceptar càrrecs en l'exercici dels quals pogués fer quelcom per la seva terra. Tota una vida dedicada a la pàtria catalana fa ben acreeador a En Verdaguer al record agraït del nostre poble.

A. C. S.

REGISTRE CIVIL

Del 31 Març al de 6 d'Abril 1918

Naixements

Dia 2.—Maria de Monserrat Junyer de Bodallés.

> 2.—Josep Plá Cordermí.

Matrimonis

Dia 31.—Titomet Castán Villanua amb Caterina Comamala Rodeja, solters.

> 6.—Francesc Maderut Prat amb Remei Durán Santaló, solters.

Defuncions

Dia 1.º.—Joan Castelló Fors, 72 a., s.

> 1.º.—Miquel Poch Batlle, 74 a., s.

> 2.—Dolors Bosch Garriga, 73 a., s.

> 3.—Gertrudis Mataca Ribas, 59 a., viuda.

> 4.—Agnà Dalíó Caritg, 78 a., v.

> 5.—Narcís de Pablo Ripoll, 56 a., s.

> 5.—Neus Baeza Bonany, 48 a., c.

> 5.—Joaquim Palagós Nogué, 23 a., solter.

Josep Sans i Roquer

ADVOCAT

Gestiona i tramita els préstecs del **BANC HIPOTECARI** d'Espanya amortitzables i al 5% anual. **Cervantes, 25 baixos, (abans S. Pau) FIGUERES**

Ramon Bartolomé

Pintor - Decorador

(Successor de J. Torramilans)

ha mudat la seva estada al Carrer de Monturiol, n.º 20, 2º pis

Hi ha per vendre un rètol de cristall, amb son marc de ferro, de les dimensions de 3'10 metres de llarg per 0'85 metres d'ample, tenint el cristall una espessor de 8 mm.

Per a informes, a casa.

En Miquel Lapedra

Perruquer, Pujada al Castell, 15 FIGUERES.

LA PERRUQUERIA d'EN MIQUEL LAPEDRA

s'és mudada a la Pujada al Castell, n.º 15, davant el carrer d'En Joan Matas.

Hi han diverses quantitats de 1.000 a 25.000 pessetes per disposar, que es prestarien en hipoteca i en bones condicions.

Dirigir-se a J. Ll. en la Redacció del periòdic.

Gran Novetat



Conklin's

Ploma-Font de Omplidora

Automàtica

NO DEGOTA

GARANTIDES

CINC ANYS

De venda: En la Impremta d'aquest periòdic.

Finca rústica per a vendre composta d'una Casa-Mas, amb seixanta vessanes de terra de cultiu, dues d'elles de regadiu: quatre d'olivar i unes seixanta de bosc alzarar: situada en el terme de Vilanant a uns 7 quilòmetres de Figueres. Donarà raó

Joan Peradalta

Carrer de Santa Clara, n.º 15

GIRONA

COL·LEGI-ACADEMIA "MONTURIOL"

Cursos d'anglès, francès, alemany i italià, a càrrec de dos il·lustrats professors, titular un d'ells i ex-profesor d'importants Col·legis i Liceus de França i Alemanya.

Lliçons de Taquigrafia per un entès professor.

Ensenyança de la Teneduria de Llibres i pràctiques de comerç.

Exàmens públics d'aptitud i exposició de treballs a fi de curs.

Les ensenyances són donades per procediments actius, pels quals l'alumne pren part activa en son ensenyament.

Tip. Josep Trayter, Cervantes, 13. Figueres



ESPECTACLES

TEATRE PRINCIPAL

Del dissabte passat ençà en què debutava en el nostre Teatre Principal, la Companyia Dramàtica d'En Pere Codina ha anat d'èxit en èxit, aconseguint atraure cap a aquell Teatre un públic selecte i nombrós, que es complau en les representacions d'aquella notable Companyia que mereix vius elogis de tothom.

En totes les obres que fins ara ha posat en escena s'hi ha notat una cura exquisida en la interpretació per part de tots els components de la Companyia, aconseguint-hi, ultra el conjunt força ben reeixit, èxits complets el primer actor Pere Codina, —especialment en *El Cardenal*, —a qui fa bon costat la bellíssima primera actriu Na Rosa Cotó.

L'èxit més gran que han tingut fins avui ha sigut en la representació de la sàtira catalana d'En Santiago Rusiñol que té per títol *Gente Bien*, molt ben jugada per la Companyia i acullida pel públic amb franques riallades i amb viu esclat de aplaudiments. La caricatura d'En Rusiñol és graciosament ben tractada, i posa de relleu les ridicoleses de certa gent vinguda a més.

Avui dissabte repeteixen *Gente Bien*, completant el programa amb *Rosas de Pasión*.

Per a demà diumenge el programa és el següent: Per la tarda, *El Conde de Montecristo*; i per la nit, *Pipiola*, una de les darreres obres dels germans Quintero.

Alcaldia Constitucional de Figueres

Per l'enginyer Fiel-Constrast s'efectuarà la comprovació en aquesta ciutat dels efectes de pesar i mesurar empleats en els establiments industrials, de comerç,

CLINICA DEL DOCTOR J. POCH I ESTER

Especialista en les Malalties de la **GOLA, NAS i OIDES**

MEDECINA GENERAL

Consulta diària de 10 a 1

Caamaño, 6, FIGUERES

TOS

REFREDATS, TRANCASSO, OFEC, BRONQUITIS, CATARRO de les criatures.

Se cura i alivia sempre prenent l'

Sixarop Pectoral Ferrán



REGENERADOR DEL CABELL
LOCIÓ CAPILAR **FERRÁN**
EXQUISIDAMENT PERFUMADA

Hermoseja el cabell; evita i deté sa caiguda.

VACANT

PERE M. CARRÉ

Habilitat de Classes passives, de Presons i de Sanitat

CENTRE ADMINISTRATIU

Representació d'Ajuntaments, fabricants i particulars

(Unic despatx amb consulta gratis als Ajuntaments)

REPRESENTANT EN BARCELONA i MADRID

CARRER DE LA FORSA, 8. 1.^{er} - GIRONA

TELEFON INTERURBÀ NUM. 40

SOFRE LÍQUID "RADIUM"

Preparat per la casa C. HANPOLD

a base de polisulfur - Amb notable estalvi sobre el sofre en pols - L'Escola de Viticultura i Enologia de Reus el recomana per a combatre la MALURA

de les vinyes

Agent: **Sebastià Miró - Tamarit, 99, Barcelona**

— Telèfon A-5371 —

KUSMA

MEDECINA SENSE PARIOR PER A L'ESTÓMAC en les malalties del qual hi exerceix una poderosa i benefactora influència, essent qualificat per milers de metges com el SUPREM AGENT PER EXCELENCIA PER A LA CURA MES POSITIVA I EFICAC de les afeccions d'aquest aparell.— Demani's per farmàcies i Droguereries.

Dipòsit exclusiu en la FARMACIA FERRÁN, Pujada del Castell, 6
FIGUERES

J. FERRAN GALTER

BANQUER

COMPRA i VENDA AL COMPTAT i A TERME DE

PAPER SOBRE L'ESTRANGER

CANVI DE MONEDES

PRÉSTECOS SOBRE VALORS i MERCADERIES

COMPTES CORRENTS : DESCOMPTES : VALORS

CUPONS i DIPÒSIT

Carrer de Vilafant, 2 i 4-FIGUERES

Fàbrica de glaç i Cambra Frigorífica

Per a detalls i condicions dirigir-se a la Fàbrica

Carrer de la Concepció, 17. (Telèfon 71) - FIGUERES

ALT EMPORDÀ

Periòdic setmanal nacionalista

Redacció i Administració: Cervantes, 1, pral.-Telèfon n.º 33

FIGUERES

Política: Vida ciutadana.

Preus de subscripció: { A Figueres: 1'00 pta. trimestra'
Per fòra: 1'50 » »

A Figueres se trobarà de venda en la Llibreria d'En Josep Masdeva carrer de Palau.

En l'Administració del setmanari hi són admesos anuncis.